

[Søren B. Jørgensen.]

cykel eller knallert får et hjul ned mellem skinnerne, er ikke vanskeligt at forestille sig.

Inden der sker en ulykke, og inden der oprettes flere af disse „dødsfælder“, mener jeg, der bør lovgives om, hvordan fæ- og vildtriste skal udformes, og hvor de må nedgraves.

Minister for offentlige arbejder *Guldbergs* svar (25. juli 1968):

Formålet med anbringelse af vildt- og kreaturriste i vejareal er at etablere en art hegn, der er virkningsfuldt over for hjorte og kreaturer, men tillader gående og kørende trafik at passere. Ristene anvendes kun, hvor det egentlige hegn omkring et skovdistrikt må afbrydes af hensyn til tilstedeværelse af veje, der ikke kan afspærres med låger. Sådanne riste anvendes her i landet i meget begrænset omfang (på ganske enkelte godser), men siges at være almindelige i Norge og USA, og deres formål er at holde vildtet væk fra de befærdede veje.

Vildtriste på offentlige veje kan kun placeres med vejbestyrelsens samtykke.

I det tilfælde på Djursland, hr. Søren B. Jørgensen omtaler, foreligger der en sådan tilladelse fra sognerådet. Sognerådet har herunder sikret sig, at ristens konstruktion blev godkendt af kommunens ingeniør, samt at den skulle fjernes, hvis den kom til at virke til gene for trafikken. Risten er endvidere blevet afmærket efter krav fra politiet, der i øvrigt fandt den forsvarlig.

Den bivej, som risten er anbragt på, er uden trafikal betydning, idet der forløber en asfalteret vej parallelt med denne. Vejen består af to enkeltspor med løst sand, rullesten og huller og kan kun befares med lav hastighed.

Der har tidligere på baggrund af klager over risten været foretaget undersøgelser af såvel amtsvejinspektoratets som vejdirektoratets teknikere, som på baggrund af vejens manglende trafikale betydning og ristens

konstruktion ikke har fundet grundlag for at kritisere den som uforsvarlig. Det er herunder oplyst af skovejeren, at en mindre afstand end 7 cm mellem skinnerne foroven og 3 cm forneden ville være uden virkning for dyrene.

Risten har nu været anbragt et års tid og har efter skovejerens oplysninger fuldt ud opfyldt sit formål, herunder hindret vildtet i at skade omliggende marker samt i at blive gjort til genstand for jagt uden for skoven.

Derimod synes der ikke at have været ulemper forbundet med ristens tilstedeværelse, hvad der harmonerer med de erfaringer, der er gjort, hvor riste i øvrigt findes her i landet.

Jeg synes ikke, at jeg kan kritisere det skøn, som vejmyndighederne har udøvet, da de tillod anbringelsen af den omhandlede rist på grusvejen i Nørre Djurs kommune, i særdeleshed da tilladelsen jo er betinget af, at risten fjernes, hvis den er til gene for trafikken.

Jeg mener heller ikke, at der skulle være behov for en lovgivning om disse riste og deres udformning, når vejmyndighederne i forvejen har hjemmel til at stille de fornødne krav, når offentligt vejareal benyttes, og tilladelserne, som den konkrete sag viser, administreres med afgørende hensyntagen til færdselens tarv.

Kan man nå frem til endnu bedre og mere hensigtsmæssige vildtriste, vil jeg derimod gerne eventuelt i cirkulæreform vejlede vejbestyrelserne herom.

Af *Kai Moltke* til ministeren for nedrustningsspørgsmål (18. juli 1968):

„Betyder ministerens svar af 15. juli 1968 på mit konkrete spørgsmål, om der ville blive givet det samlede folketing en udførlig redegørelse om flystyrtet ved Thule samt en beretning om de på denne baggrund med USA førte forhandlinger, en overgang til hemmeligt diplomati, idet ikke det samlede folketing, men kun udenrigspolitisk nævn fremtidig vil blive